

Атанас Далчев

Камък

Остаряват хора и дървета;
падат дни, нощи, листа и дъжд;
неизменен в есента и летото,
камък, ти стоиш все същ!

Нямаш нито жили, нито нерви,
нямаш нашата злочеста плът.
Съвестта и хилядите червеи
никога не те гризат.

Ти не си изпитвал още жаждата
от която почват вси беди:
не грешиш ти никога: не раждаш,
пък и сам си нероден.

Ти си свят. Не затова ли некога
в огнените стари векове
от гранит и мрамор е човекът
ваял своите богове?

Алена искра, от теб изтръгната,
камък, истината в теб прозрях:
вечно и свето е само мъртвото,
живото живее в грях.

1927 г.

КРАЙ

© 1927 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12117>]